

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 350/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného JUDr. Jakubom Magdom, advokátom, Požiarnická 3969/21, Prešov, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo 73/2024 z 21. januára 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. mája 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením najvyššieho súdu označeným v záhlaví tohto rozhodnutia, ktoré navrhuje zrušiť. Súčasne žiada o náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) uznaný za vinného z pokračovacieho prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a 2 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že si ako lekár neštátneho zdravotníckeho zariadenia v odbore otorinolaryngológia neoprávnene uplatnil plnenie za poskytnutú zdravotnú starostlivosť v poisťovni Union zdravotná poisťovňa (ďalej len „poškodená“) v období od 3. októbra 2008 do 28. septembra 2011 tak, že vykázal zdravotnú starostlivosť pre 11 poistencov konkretizovaných v tomto rozsudku. Týmto neoprávneným vykázaním a vyúčtovaním nevykonaných alebo nepravdivých zdravotných výkonov spôsobil poškodenej celkovú škodu 9 730,54 eur. Za to mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov, výkon ktorého mu bol podmiennečne odložený so skúšobnou dobou 18 mesiacov. Zároveň bola sťažovateľovi uložená povinnosť nahradiť škodu poškodenej.

3. O odvolaní sťažovateľa rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 21. februára 2024 tak, že zrušil rozsudok okresného súdu a sťažovateľa uznal za vinného z pokračovacieho prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona na tom istom skutkovom základe, avšak len vo vzťahu k štyrom čiastkovým útokom trestného činu v bodoch 1, 2, 4 a 5 (t. j. k neoprávnenému uplatneniu plnenia za poskytnutie zdravotných výkonov na poistencov poškodenej – [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]). Krajský súd uložil sťažovateľovi trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, výkon ktorého mu podmienene odložil so skúšobnou dobou 1 roka. Sťažovateľovi bola ďalej uložená povinnosť nahradiť škodu poškodenej 2 534,14 eur. Týmto rozsudkom krajský súd zároveň oslobodil sťažovateľa vo vzťahu k čiastkovým útokom žalovaného trestného činu v bodoch 3, 6 až 11 obžaloby, z ktorých spáchania bol sťažovateľ okresným súdom uznaný za vinného. Dospel totiž k záveru, že pre takýto postup nemal okresný súd podklad a z vykonaného dokazovania bolo možné vyvodit' výrazné pochybnosti, či sa stali skutky, pre ktoré bol sťažovateľ stíhaný. Krajský súd totiž nepovažoval za preukázané, že sa skutky, resp. čiastkové útoky pokračovacieho trestného činu stali.

4. Rozsudok krajského súdu sťažovateľ napadol z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. g) a i) Trestného poriadku dovolaním. Namietal, že krajský súd založil rozhodnutie o jeho vine výlučne na podklade výpovedí svedkov, ktoré boli podľa jeho názoru neúplné, nepresné, nepreskúmateľné a laické. Podľa jeho názoru bolo potrebné vychádzať zo zdravotnej dokumentácie týchto svedkov ako pacientov obsahujúcej údaje o zdravotných výkonoch, ktoré im sťažovateľ poskytol. Nekonfrontovaním výpovedí svedkov s obsahom zdravotnej dokumentácie nedošlo k ustáleniu skutkového stavu, t. j. k náležitému zisteniu bez dôvodných pochybností, čo indikovalo potrebu aplikovať zásadu *in dubio pro reo*. Sťažovateľ ďalej namietal, že krajský súd nesprávne vychádzal nepriamo aj z protokolu o kontrole č. 20111100903. Odvolací súd vyhodnotil protokol ako nezákonný dôkaz z dôvodu, že členom kontrolnej komisie bol aj [REDAKOVANÉ], ktorý však nebol revíznym lekárom, ako to požadoval zákon č. 581/2004 Z. z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 581/2004 Z. z.“). Kreovanie kontrolnej komisie bolo nezákonné aj z dôvodu, že jej ďalšie dve členky [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] neboli zapísané v odbore revízneho lekárstva. V tejto súvislosti považoval sťažovateľ za nesprávny postup krajského súdu, ktorý sa snažil činnosť [REDAKOVANÉ] subsumovať pod § 9 ods. 9 písm. a) zákona č. 581/2004 Z. z. tak, že mohol posudzovať aj kvalitu a rozsah poskytnutej zdravotnej starostlivosti, ale nie z odborného hľadiska.

5. V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku sťažovateľ argumentoval, že postup krajského súdu pri hodnotení dokazovania bol svojvoľný či dvojkoľajný z dôvodu, že kým v prípade čiastkových útokov, pre ktoré ho spod obžaloby oslobodil, poukázal na to, že ide o odbornú otázku, v prípade čiastkových útokov, zo spáchania ktorých ho uznal vinným, tak neurobil. To odporuje zásade voľného hodnotenia dôkazov, ako aj zásade náležitého zistenia skutkového stavu.

6. Napadnutým uznesením najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku. Dospel k záveru, že v rozsahu námietok sťažovateľa nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) a i) Trestného poriadku.

II. Argumentácia sťažovateľa

7. Námietky, ktoré sťažovateľ uviedol v ústavnej sťažnosti, sa vo veľkej miere prekrývajú s námietkami uplatnenými už v dovolacom konaní.

8. Sťažovateľ argumentuje, že napriek tomu, že súdy vyhodnotili samotný protokol ako nezákonný, naďalej vychádzali zo záznamov zo stretnutí s pacientmi vypracovaných práve neoprávneným zamestnancom [REDACTED] [REDACTED]. V sťažovateľovom prípade sa javí ako rozpor zisteného skutkového stavu s prijatými závermi súdov, keďže hoci bolo jednoznačne konštatované, že výsledok kontrolnej činnosti zaznamenaný v protokole bol nezákonný, samotná kontrolná činnosť, bezprostredne mu predchádzajúca, bola údajne vykonaná v súlade so zákonom. Sťažovateľ nesúhlasí s najvyšším súdom, ktorý podporil záver krajského súdu o tom, že [REDACTED] nič nebránilo zachytiť vyjadrenie svedkov/pacientov o tom, či a v akom rozsahu im bola, resp. nebola zo strany sťažovateľa poskytnutá zdravotná starostlivosť. Tento záver je podľa názoru sťažovateľa nesprávny pre absenciu oprávnenia [REDACTED] oboznamovať sa so zdravotnou dokumentáciou kontrolovaných pacientov. Ak bola nezákonná samotná kontrola a jej výsledok, za nezákonné je nutné považovať aj podklady k nej (záznamy s pacientmi), a to s poukazom na „doktrínu ovocia z otráveného stromu“.

9. Rozhodnutie o vine bolo založené výlučne na podklade výpovedí svedkov (pacientov a zákonnej zástupkyne pacientov) bez možnosti verifikácie nimi tvrdených skutočností. Súd sa vôbec riadne neoboznámil s obsahom zdravotnej dokumentácie týchto štyroch pacientov a výpovede svedkov s ňou nijako nekonfrontoval. Keďže súd vyhodnotil protokol ako nezákonný, zdravotnú dokumentáciu už nebolo možné hodnotiť ako nesprávnu, irelevantnú či nezákonnú. Zdravotná dokumentácia pacientov tak ostala jediným relevantným dôkazom o ich skutočnom zdravotnom stave, z ktorého mali súdy vychádzať minimálne pri preverovaní svedeckých výpovedí.

10. Podľa sťažovateľa súdy pri hodnotení dôkazov postupovali svojvoľne a aplikovali neprijateľné dvojkoľajné vyhodnocovanie v jednej a tej istej právnej veci. Pri siedmich skutkoch (kde bol sťažovateľ oslobodený) súd konštatoval, že na preukázanie neposkytnutia zdravotných výkonov bolo potrebné odborné znalecké dokazovanie. Naproti tomu pri štyroch skutkoch (kde sťažovateľ bol uznaný vinným) súd odborné dokazovanie nevyžadoval a uspokojil sa výlučne s výpoveďami svedkov a záznamami zo stretnutí.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie

(I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, III. ÚS 263/03, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012).

12. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre, poukazujúc na svoje ústavné postavenie (čl. 124 ústavy), opakovane zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli, resp. arbitrárnosti pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

13. V rámci posúdenia opodstatnenosti ústavnej sťažnosti sťažovateľa sa tak úlohou ústavného súdu stalo zodpovedanie otázky, či je právny záver najvyššieho súdu o nesplnení dovolacích dôvodov v kontexte sťažovateľom ponúkutej argumentácie (ktorú súčasne prezentuje aj v ústavnej sťažnosti) primerane odôvodnený a či interpretácia právnej úpravy aplikovanej najvyšším súdom v sťažovateľovom prípade neodporuje jej podstate a zmyslu. Inak povedané, či najvyšší súd, ktorý je zásadne príslušný na posúdenie dovolania, jasným spôsobom odôvodnil, prečo v sťažovateľovej veci neboli dôvody dovolania splnené. V tomto kontexte sa ústavný súd oboznámil s obsahom napadnutého uznesenia a tiež s obsahom jemu predchádzajúceho rozsudku krajského súdu

14. S hlavnou námietkou sťažovateľa o tom, že jeho vina a odsúdenie boli založené na nezákonných dôkazoch, teda na protokole a odvodené aj od záznamov zo stretnutí s pacientmi poškodenej, najvyšší súd nesúhlasil. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu je zrejmé, že ten vinu sťažovateľa založil primárne na výpovediach svedkov. Najvyšší súd zároveň bližšie objasnil odôvodnenie krajského súdu týkajúceho sa použitia záznamov zo stretnutí s pacientmi (svedkami) zabezpečených zamestnancom poškodenej [REDAKOVANÉ]. Tieto záznamy boli [REDAKOVANÉ] vypracované následne po stretnutí s pacientmi a časovo predchádzali vypracovaniu dotknutého protokolu, ktorý bol krajským súdom vyhodnotený ako nezákonný dôkaz v dôsledku nezákonného kreovania kontrolnej komisie. Všeobecné súdy sa zhodli v tom, že [REDAKOVANÉ] ako tzv. „iný zamestnanec“ poškodenej disponoval oprávnením vykonať kontrolu dodržiavania zmlúv o poskytovaní zdravotnej starostlivosti (§ 9 ods. 9 v spojení a § 7 až § 7b zákona č. 581/2004 Z. z.), v rámci ktorej sa posudzuje aj efektívnosť využitia zdrojov, účinnosti a primeranosti zdravotnej starostlivosti či vnímanie poskytnutej zdravotnej starostlivosti.

15. Najvyšší súd teda uzavrel, že „doktrína plodov otráveného stromu“ sa z logiky veci nemôže v tomto prípade uplatniť. Vychádza totiž z princípu, že nezákonný dôkaz spôsobuje nezákonnosť aj všetkých ďalších po ňom nasledujúcich a z neho odvodených dôkazov. Ústavný súd nemá dôvod s uvedeným posúdením nesúhlasiť, keďže z časových súvislostí týkajúcich sa zadovážania

listinných dôkazov vyplynulo, že záznamy zo stretnutí iného zamestnanca poškodenej [REDAKOVANÉ] s pacientmi vznikli pred kontrolou realizovanej u sťažovateľa, ktorej výsledkom bol protokol. Nemožno teda dospieť k záveru, že záznamy, ktoré svojou povahou boli informácie od pacientov zachytené do písomnej podoby zamestnancom poškodenej, sú dôkazy odvodené od namietaného protokolu.

16. Ústavný súd k tomu dodáva, že k tvrdenému použitiu nezákonných dôkazov [dovolací dôvod § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku] plne súhlasí s názorom najvyššieho súdu, že by to muselo byť zo spisu zrejmé a povahou, ako aj závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 dohovoru (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. R č. 24/2020-1). Nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov preto môže byť týmto dovolacím dôvodom, len ak mal alebo má dopad na práva sťažovateľa. Inak byť naplnený nemôže, a to aj s ohľadom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom (Mariana Marinescu proti Rumunsku, č. 36110/03 z 2. 2. 2010; Emen p. Turecku, č. 25585/02 z 26. 1. 2010; Van Mechelen a ďalší proti Holandsku; Visser proti Holandsku, č. 26668/95 zo 14. 2. 2002; Al – Khawaja a Tahery proti Spojenému kráľovstvu, č. 26766/2005 a č. 22228/06 z 15. 12. 2011).

17. V prerokúvanom prípade je podstatné to, že sťažovateľovo odsúdenie sa opieralo v zásade o výpovede svedkov (ale aj o výpoveď samotného sťažovateľa), nie o namietaný protokol, ktorý ostatne sám krajský súd vylúčil z dôvodu jeho nezákonnosti. Krajský súd výslovne uviedol, že výrok o vine je možné oprieť o súhrn dôkazov, ktoré po ich zhodnotení jednoznačne a bez akýchkoľvek rozumných pochybností odôvodňujú záver, že čiastkové útoky sa stali a že ich spáchal sťažovateľ. Výpovede svedkov boli v hrubom kontraste s tým, ako si sťažovateľ uplatnil plnenia za výkony jednodňovej zdravotnej starostlivosti u poškodenej. Išlo o svedkov, ktorí vypovedali v postavení pacientov, resp. poistencov, ktorým mala byť poskytnutá zdravotná starostlivosť.

18. Pokiaľ krajský súd poukazoval pri niektorých výpovediach svedkov ([REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]) na protokol alebo záznamy zo stretnutí, išlo o podporné dôkazy pre účely posúdenia vierohodnosti ich výpovedí, a nie o nosné dôkazy. V prípade svedka [REDAKOVANÉ] bolo na základe jeho výpovede preukázané, že sťažovateľ nikdy nevyhľadal, a sám sťažovateľ na hlavnom pojednávaní uviedol, že výkon jednodňovej zdravotnej starostlivosti poskytol inej osobe, ale na kartu poistenca svedka [REDAKOVANÉ].

19. V prípade svedkyne [REDAKOVANÉ] považoval krajský súd za preukázané, že k poskytnutiu jednodňovej zdravotnej starostlivosti zo strany sťažovateľa nedošlo. Protokol, resp. záznam zo stretnutia vychádzal zo stavu, keď svedkyňa mala v pamäťovej stope nielen svoj aktuálny zdravotný stav, ale aj poskytnutú zdravotnú starostlivosť zo strany konkrétnych lekárov, pritom konštatoval, že v roku 2011 sťažovateľka nenavštívila a výkony jednodňovej zdravotnej starostlivosti jej sťažovateľ neposkytol. Aj keď svedkyňa následne s časovým odstupom v prípravnom konaní v roku 2013 pripustila, že jej sťažovateľ urobil výter z ucha a ucho jej aj vyšetril, o čom predložila potvrdenie, ani za týchto okolností nebolo možné konštatovať, že ide o výkony jednodňovej zdravotnej starostlivosti.

20. V prípade svedkyne [REDAKOVANÉ] ako zákonnej zástupkyne maloletých pacientov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] krajský súd na žiadny protokol či záznam ani nepoukazoval. Jej výpoveď bola krajským súdom vyhodnotená ako vierohodná, keďže ju nebolo možné vnímať ako jednostrannú výlučne v neprospech sťažovateľa. Uviedla totiž, že sťažovateľ jej deťom vždy pomohol, avšak vylúčila, že by v ich prípade malo dôjsť k sťažovateľom vykázaným úkonom jednodňovej zdravotnej starostlivosti. Obhajoba sťažovateľa spočívala v tom, že svedkyňa ako laik nemohla odborne posúdiť rozsah poskytnutej starostlivosti, bola krajským súdom odmietnutá. Svedkyňa ako matka maloletých nepochybne aj ako laik vedela svojimi zmyslami opísať a posúdiť, či išlo o taký rozsah poskytnutej zdravotnej starostlivosti, ktorá zahŕňa aj nepretržitý pobyt osoby na lôžku v časovom rámci nepresahujúcom jeden deň. Navyše sťažovateľ v podstate jej výpoveď potvrdil, keď uviedol, že zákroky jednodňovej zdravotnej starostlivosti v roku 2011 sa voči [REDAKOVANÉ] neuskutočnili a [REDAKOVANÉ] síce zákrok absolvoval, ale v roku 2010 a ako poistenec inej zdravotnej poisťovne.

21. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že súdy mali výpovede svedkov konfrontovať s ich zdravotnou dokumentáciou, ústavný súd v zhode s najvyšším súdom uvádza, že takýto postup by v prejednávanej veci nebol opodstatnený. Je potrebné pripomenúť, že sťažovateľ bol obžalovaný zo spáchania prečinu podvodu, ktorý mal spočívať v tom, že ním uvádzané výkony zdravotnej starostlivosti neboli pacientom poskytnuté vôbec alebo v inom rozsahu, než sťažovateľ vykázal poškodenej. Za tejto situácie by údaje v zdravotnej dokumentácii, ktorú vyhotovoval práve sťažovateľ a obsahovala by len ním vyplnené údaje, nemohli bez pochybností odzrkadľovať realitu vzhľadom na povahu prejednávaných skutkov. Za takýchto okolností bolo, naopak, nevyhnutné, aby súdy vychádzali z iných dôkazov než zo zdravotnej dokumentácie.

22. Sumarizujúc už uvedené, ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd sa dostatočne a odôvodnene vysporiadal s uplatnenými námietkami sťažovateľa, ktoré subsumoval pod dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a nemožno konštatovať, že by rozsudok krajského súdu bol založený na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom.

23. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa spočívajúcu v dvojkoľajnosti pri hodnotení dôkazov (pozri bod 11 tohto uznesenia), najvyšší súd správne ozrejmil, že ide o otázku hodnotenia vykonaného dokazovania, ktorá je otázkou skutkovou, a teda vylúčenou z dovolacieho prieskumu. Sťažovateľ navyše uvedenú argumentáciu subsumoval nevhodne pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Ústavný súd k tomu uvádza, že tento dovolací dôvod slúži na nápravu hmotnoprávných pochybení, pričom skutkové námietky sú tu vylúčené. Najvyšší súd nebol oprávnený posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení a prehodnocovať vykonané dôkazy, keďže dokazovanie vykonáva predovšetkým okresný súd a jeho skutkové závery môže dopĺňať a korigovať iba krajský súd v odvolacom konaní. Nesúhlas sťažovateľa s hodnotením dôkazov súdmi nižšieho stupňa nie je naplnením dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku ani iného dovolacieho dôvodu.

24. Napriek tomu najvyšší súd v rámci materiálnej ochrany práv posúdil argumentáciu sťažovateľa z hľadiska možného porušenia jeho práva na obhajobu [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku]. Uviedol, že krajský súd náležite vysvetlil, že v prípade siedmich čiastkových útokov ani znaleckým dokazovaním nedošlo k objasneniu veci v takom rozsahu, aby bolo zrejmé, aký rozsah zdravotnej starostlivosti nebol poskytnutý, a napriek tomu bol sťažovateľom uplatnený. Okrem znaleckého posudku, ktorý bol pre vinu obžalovaného nepoužiteľný, z dôvodu jeho všeobecných záverov,

neboli preukázané základné skutočnosti vzťahujúce sa na zdravotnú starostlivosť. Nebolo jasne zrejmé, ktorý konkrétny úkon zdravotnej starostlivosti nebol vôbec niektorému pacientovi poskytnutý. V tomto bol výrazný rozdiel v porovnaní s uznanou vinou pre štyri čiastkové útoky, keď niektorí svedkovia u obžalovaného neboli vôbec, resp. ak boli, išlo o uplatnený jeden úkon jednodňovej zdravotnej starostlivosti, ktorého poskytnutie bolo vykonaným dokazovaním vylúčené.

25. Uvedené závery podľa názoru ústavného súdu nie je možné označiť ako svojvoľné alebo dvojkoľajné. Všeobecné súdy jasne ozrejmili, z akých dôvodov bol sťažovateľ oslobodený spod obžaloby zo siedmich čiastkových útokov. Možno uzavrieť, že v týchto prípadoch nebolo zo strany prokurátora na hlavnom pojednávaní dostatočne preukázané, o aké zdravotné úkony išlo a aké neboli poskytnuté vôbec. Za tejto situácie, keď neboli odstránené pochybnosti o tom, že podstatné okolnosti týchto jednotlivých skutkov neboli preukázané a ani dokazovanie tieto pochybnosti neodstránilo, v tejto časti dospel krajský súd v súlade so zásadou *in dubio pro reo* k oslobodeniu sťažovateľa spod obžaloby.

26. Ústavný súd teda po ústavnom prieskume napadnutého uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že ten sa v napadnutom uznesení zaoberal námietkami sťažovateľa, ktoré uplatnil aj v ústavnej sťažnosti. Najvyšší súd sa s nimi vysporiadal ústavne akceptovateľným spôsobom a sťažovateľovi podal jasné a detailné odpovede, pričom jeho závery sú logické a zrozumiteľné.

27. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom napadnutých základných práv a práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

28. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2026

Peter Molnár
predseda senátu